

13. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 30. august 2026, kl.10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 20,20-28

Salmer: 735; 374; 163; 365; 846, v.4; 369

Gud, giv os langsomhed og nænsomhed. Amen.

En konge dør – en ny træder til. Nordens fyrster har ingen politisk magt, men deres ord nyder respekt, når de er varme og vise som kong Haralds var. Magt og visdom følges ikke altid ad. Vi ser på verdens magthavere og tænker: Bliver mennesker aldrig klogere trods alle de dårlige erfaringer? Bliver vi aldrig mere freds- og retfærdighedselskende?

Kapløbet om magten og ressourcerne bliver kun hurtigere og knuser flere og flere i farten. Alle frygter vi at gå glip af noget og blive hægtet af, hvis vi ikke kan følge med. Hastigheden og impulsmængden, skærmene og præstationspresset – det ødelægger vores hjerner; ræset trigger medfødte diagnoser, som ikke havde været et problem i et roligere, tryggere samfund. Der er noget galt! Vi savner nærvær. Vi savner hinanden. Vi savner ro. Tempoet er nyt - men det er *ikke* noget *nyt* at mennesker kæmper om magt

13. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

og opmærksomhed. Sådan havde Jesu disciple det også: Magtkamp, jalousi og misundelse fyldte! Dette at ville *blive til noget* i andres øjne – om så også på andres *bekostning*! Jesus kom til Jorden for at forandre netop det. Og han gjorde det ved at ændre vores Guds billede: Hvad tænker I om Gud? Ophøjet på en trone – almægtig – det stærkeste lys – den højeste energi? Sikkert noget i den retning: Det der er *større* end os, som vores konge siger. For vi der er *små* tiltrækkes af de *store*; vi håber at storheden *smitter af* på os, så vi bliver *regnet for noget*. Men Jesus – hvordan ser I ham? Altid i øjenhøjde med os selv – ikke sandt? Aldrig ophøjet, aldrig hævet over andre. Jo, én gang – en eneste gang: Da han hang på korset! Og det siger *alt* om, hvordan Gud er – Gud er så langt som overhovedet muligt fra at være en fyrste, der undertrykker folk eller en stormand der misbruger sin magt over andre. Gud træder hele tiden *ud* af magtens centrum og går derud hvor *vi* er – derude hvor der bliver kaldt på mening, fred og helbredelse. Gud går ud for at hjælpe. Helt ned i døden gik han. Alt sammen for at vise, at vi kan regne med hans følgeskab uanset hvad det koster *ham*: Han er ikke

13. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Gud for magtens skyld – men for vores skyld. Vi må lade os inspirere af ham – for det er *Guds* bevægelse der kan bryde vores fortvivlelse og ensomhed:

Bevægelsen *bort* fra centrum – væk fra vores egen navle og ud mod andre. I for at stræbe efter at få opmærksomhed og *blive til noget* gennem vores aktivisme. Og heller ikke for at få anerkendelse gennem falsk ydmyghed eller selvudslettelse! Alt det er jo lige selvcentreret! Det handler om at gøre det man *kan*, som den man *er*. Og gøre det *langsomt*: Vi kristne skal være med til at bremse samfundets hastighed, så *ingen* skal lave sig for at kunne følge med. Og så skal vi være nænsomme – både mod dem der kalder på os og mod os selv: Præcis som Jesu disciple er vi til salg for magt og succes og fortrin og status. Vi kommer til at falde i og fejle. Men Jesus slap dem ikke – og han slipper ikke os: Han er her for vores skyld – står ved os, som vi er. Og når vi står ved os selv, som vi er, kan han bruge os i sin tjeneste!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.